

Encanteri

ENCANTERI

Una veu càlida, subtil i misteriosa
em captivava una nit desvetllada d'estiu
i vaig ser presa de la seva màgia
amb un prodigiós encanteri del què no vull defugir.

Recitava formulacions sospitoses
d'àngel endimoniat o dimoni angelical,
de bruixa bona o fada embruixada,
de fantasma sense llençol o un llençol fantasmal.

Començà a volar sense ales
escrivia sense llapis ni paper,
parlava amb paraules inventades,
nedava amb cua i aletes
i besava sense llavis cap el vent.

Sentia música en el silenci,
el silenci eren notes musicals,
els somnis eren de pergamí fi
i el pergamí describia el somiat.

La Lluna tenia ulls i cara,
els ulls es reflectien al mar,
jo mirava la seva cara
i a la seva oculta anava a passejar
caminant enlairada.

Un encanteri de bruixot o fada,
si un dia el sents una nit d'estiu
deixa't endur per la seva màgia,
et diran boig, trastornat, encegat o obsessionat
perquè el que tu sentiràs
ningú més podrà sentir-ho
des d'aquella nit desvetllada.

Brillava tant!

BRILLAVA TANT!

Quant temps ja fa que vas marxar i el meu cor de pena es mor,
els ulls no es cansen de plorar,
la meva ànima pertany a la teva
i el meu cos cendra d'un foc ha tornat.

Tantes paraules quedaren per dir-te
que ara totes geloses m'atabalen i bombardegen el cap.
Tants de petons volia donar-te, junts sempre mirant el mar,
aquell mar que brillava tant!

Ara busco flors per olorar-les, que em consolín...
però és marceixen quan a elles vull tornar,
perquè les llàgrimes són amargues i com àcid els pètals vaig
cremant.

Elles em miren també molt tristes,
no saben què fer per poder-me encoratjar.
Els vull contar la nostra història d'amor passional,
incomprès i criticat,
del que junts vam poder viure
contant anècdotes que tan sols nosaltres podem recordar.

Dels desitjos que serps verinoses ens volien prendre,
però l'antídot de la il·lusió, el verí convertí amb més força
per lluitar.

Dels nostres somnis incomplerts, altres d'inesborrables,
la majoria emocionant,s que junts havíem somiat.
Els vull segrestar per unes hores el perfum que porten tan
impregnat,
perquè elles em recorden a tu quan allà estàvem,

sempre vora el mar, aquell mar que... brillava tant.
Et tornaré a veure algun dia?
Encara que sigui al cel, em tornaràs a enamorar.
JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

T'estim tant

T'ESTIM TANT...

T'estim tant
que el mar travessaria nadant,
et donaria una abraçada
i tota la nit llumenets del univers... estariem contant.

T'estim tant
que agenollada pujaria el turó més alt,
encendria una immensa foguera
i cors de fum... descobriries al cel volant.

T'estim tant
que les estrelles passaria saltant
i amb una cordella fermades,

un collar de diamants al coll... et deixaria penjant

T'estim tant
que deu mil esglaons faria pujant
per arribar fins a la Lluna
i des d'allà, petons... em veuries enviant.

T'estim tant
que un cavall alat adoptaria imaginant,
portar-me entre els núvols
i al meu costat...tenir-te per un instant.

T'estim tant
que en somnis els nostres ulls es fonen mirant,
i quan despert de matinada,
perfum de tu embriagada... estic olorant.

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

Llàgrima

LLÀGRIMA

Sóc...

la que cau d'uns ulls plens de pena
amb enyorança pel que s'ha perdut i no es recuperarà més.
Desesperació incontrolable, mirada profunda amb patiment,
records quasi oblidats i esforç per retenir-los.

Cara pàl·lida, arrugada i llanguida
on la solitud envellirà cruelment.

La que cau d'uns ulls maternals
a l'inexplicable goig d'abraçar el teu fill per primer cop
tan feble, delicat, indefens...
el més entranyable dels miracles,
el que no pot entendre
més que una mare que com un sol ser
va portar per mesos a les entranyes.

La que cau d'uns ulls impotents i amoïnats
que no tenen prou mans per atendre
ferits de cos però també d'ànima,
amb profundes llagues a l'esperit,
mutilats d'il·lusions i esperances,
entre reixes presoners d'estimació,
bojos, desenfrenats i descontrolats pel poder,
amb misèria furgant cors cremats i podrits.

La que cau d'uns ulls d'enamorats
que la distància els separarà.
Despedides amargues amb petons insaciabls,
pupil·les brillants que la vista entelen i ja no es poden
mirar,
mans gèlides per darrera vegada acariciant-se,
cossos fusionats que no deixen respirar.

La que cau d'uns ulls de gernació emocionats
quan unes notes senten ,
que els identifica d'on són , per qui lluiten
que celebren des dels avantpassats quan fan festa.

La que cau d'els ulls de dos amants,

de la reina amb el músic de saló,
del príncep i la servil donzella,
de la princesa i el seu genet amb carruatge de fusta i or,
que es troben a la nit per passadissos amb ratpenats, dragons
i teranyines,
foscos , amagats, invisibles al món
perquè el seu amor és impossible,
res els atura més ningú els hi permet tampoc,
però no es deixaràn d'estimar,
serán amants fins més enllà de la mort.

Sóc la que cau per tot arreu amb força o dissimulada,
feliç o avergonyida.
Ningú em vol però tothom em té, inclús algú em necessita.
Sóc ...la teva llàgrima
que quan plores, caic i t'abandono... molt trista.

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

Música als ulls

MÚSICA ALS ULLS

Si una mirada pot valer per mil paraules
i mil paraules per una cançó,
voldria tenir els ulls que el matí quan s'obren
composen una bella melodia
suau,tendra i dolça
que alimenta els cors ferits,
il·luminant tenebrosos carrers
de gent frívola i pecaminosa,

i altres..
amb calls davall els peus
i talls de vent al dins de les mans i els dits.

Una música tan màgica
que reblaneixi als que sempre rondinen
quina malícia sense escrúpols
són capaç de discórrer les seves ments, tot el dia.

Un himne defensant la llibertat,
aquella tan manipulada
que gairebé ningú veu enlloc,
la busques i la rebusques,
tindràs sort si trobes a l'esperança
i te la deixa visualitzar per un instant.

Una balada a la pau,
que cremi al que toqui una arma,
que les punxes de reixes ,en cotó sapi transformar
i que mudeixi llengües
les que en verí feren sempre a matar.

Una romança a l'amor, és clar,
qui no porta amor no en pot donar,
així que tothom que l'escolti
rebi com l'espolsin d'un mag
el que ens mereixem per naturalesa,
que t'estimin...i estimar.

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

Al teu costat

AL TEU COSTAT

Sento un enrenou sense escoltar
molt lluny però proper,
repetit i constant com so d'un rellotge penjat
que no em deixa dormir i em fa palpitar
recordant un cor que respirava
i era el teu al meu costat.

Nit de lluna minvant,
fosca però d'estels il·luminada,
freda, embruixada i misteriosa,
mes la calor d'unes mans les meves gelades estaven escalfant
perquè aquell vespre d'ensomni
tu estaves al meu costat.

Claror de matinada,
rajos de sol travessant els arbres com fantasmes despertant.

Ulls somiosos i veu cardada,
hores perdudes, perdudes?
No. Paralitzades i al temps guanyades
amb tu al meu costat.

Una barrera amb cademat ens separa
on la clau, un follet dolent ens ha amagat,
però per sempre imaginaré que
quan el vent acaricia els teus cabells
algú en la distància vol fer-ho... al teu costat.

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

Líthica

LÍTHICA

Lloc de suaus i humides ombres,
perfums de ramells i plantes sempre mimats,
hiverns amb vent, trons, llampecs i pluges,
però estius amb divines músiques, balls i sons celestials.

Lloc màgic, únic i especial,
on tota una illa,
aquella petita en el Mediterrani oceà,
et contempla i t'estima,
després d'entre les deixalles
haver-te a la fi recuperat.

Lloc on les veus, incansable,
repeteix un esquiú àngel amagat,
i uns ulls entre les encletxes veuen,
besades dels tímids enamorats.

Lloc on els secrets
només pots guardar en el pensament,
perquè les majestuoses parets,
sempre xafarderes,
estan en silenci escoltant.
atentament.

Lloc on desitges tornar-hi
quan encara d'aquest cel no has marxat,
i una llàgrima pots deixar que pel camí et caigui,
perquè un bell record deixes allà ,
esperant un dia en el temps...recuperar.

Líthica...sempre Líthica,
esperam estimada...que vull tornar.

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

El vell arbre

El vell arbre

Vell arbre, tu que has vist tant,
si les teves branques poguessin parlar,
com les fulles quan t'acaricia
el càlid vent del sud, o la tramuntana,
que sempre enfadada sembla estar.

Quan passegem trepitjant les fulles seques,
moltes vegades amb l'estimat agafats de la mà.

Quan amb els amics i les nostres xalades
que de joves a l'estiu fèiem acampats.

Amb suaus notes de guitarra

que algun grup a la nit havaneres anaven cantant.

Altres jugaven a les cartes amb un fanalet mig il·luminat.

Els més valents arribàvem a la platja
i amb la lluna plena sempre observant,
abraçàvem l'aigua sense veure-la,
tan sols les estrelles brillant sobre el mar.

Com diu aquell amic que està tan lluny:

«si un espera,
tot arriba i... tot acabarà»,
però els records si no els oblidem,
viuran per sempre als nostres cors,
tancant els ulls i pensant en ells,
algun somni els raptarà
i de nou podràs viure
el que no vols... que mori mai.

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

Viure un moment

VIURE UN MOMENT

No sé si adormit pots escoltar-me,
si en el teu somni puc entrar-hi sense permís
on poder viure un moment tan màgic
que de dia impossible seria ni amb pocions d'un ser misteriós
amb bola de vidre o paraules embolicades sense sentit.
On poder pujar sobre un raig de sol
i a la velocitat de la llum viatjar fugaçment tot l'univers
fins a trobar-te prest o tard per besar-te infinitament.
On poder trepitjar, agafats els dos de les mans
potser tremolosos i amb por,
un lloc inhòspit i deshabitat fins a arribar a la cara oculta
de la lluna
i allà asseguts a un pedregar contar-nos la nostra historia,
la que ningú entendria ni pot escoltar.
Inventariem relats fantàstics
que a la nit als nens podríem narrar,
de fades, bufons, prínceps i dames
que en somnis ells farien realitat.
Cantaríem cançons, ens dedicariem poemes,
amb els ulls ens entendríem sense parlar
i desitjaríem que al despertar-nos
aquest somni el puguéssim...viure un moment, un instant.
I recordar que...
Junts de la mà passejant per la cara oculta de la lluna,
parlàvem de les nostres coses mentre em miraves fixament...

JBF

365 Persones han vist aquesta poesia

Silencis

SILENCIS

Silencis que desitjo sovint quan parles,
silencis que odio tant quan no vols xerrar.

Silencis que enamoren...

Silencis que maten...

T'escolto i el món de sobte emmudeix,
et parlo i l'univers es posa a callar.

Paraules dites amb els llavis tancats
i pensaments narrats amb el cor obert.

Mirades que no puc veure mai
i ulls clucs que veuen molt més enllà.

Camins que es creuen per un moment
i bifurcació de destins que no podem evitar.

Somnis sent molt concients
i realitats com si d'un somni es tractés.

Minuts congelats que volíem viure
i eternitat per poder-los enyorar.

Missatges que no es poden llegir

i imaginació que ens uneix a cada instant.

Frases esborrades així com s'escriuen
i poemes d'amor que no es podran redactar mai.

Música que sempre sento al meu endins
i sons que em rodegen i no sé escoltar.

Tu tan sols em desitges, i jo en silenci... et vull estimar.

JB

365 Persones han vist aquesta poesia